

ikke min Pligt at føre alt fornødent Tilsyn, er det ikke min moralske Pligt, og vil det ikke ogsaa være min juridiske Pligt, kan jeg ikke drages til Ansvar, hvis jeg ikke gør det? Jeg mener ubetinget: jo. Men nu indfører Lovforslaget her et nyt Begreb, man kan have to Arter af Bestyrelsesmedlemmer: nogle, der fører Tilsyn, og nogle, der ikke fører Tilsyn. Der staar ogsaa: med et af Banken finansieret Foretagende. Jeg vil egentlig ogsaa gerne vide, hvad det vil sige „at finansiere et Foretagende“. Det er efter min Mening et tvetydigt Udtryk, som dækker over mange forskellige Muligheder, og netop her, hvor vi bevæger os paa nye Omraader, synes Klarhed mig i særlig Grad at være paakrævet. Endelig tilføjes det saa, at Bestyrelsesmedlemmer i en Bank ikke maa sidde i Bestyrelsen for en anden erhvervsdrivende Virksomhed under disse specielle Betingelser, for saa vidt han fører Tilsyn. Jeg tør jo nok garantere for, at for Fremtiden vil Folk foretrække at lade være med at føre Tilsyn, for saa har de efter Lovforslaget, som det er formuleret, Ret til at sidde i alle mulige Bestyrelser og Ret til at faa Vederlag.

Med Hensyn til de enkelte Bestyrelsesmedlemmers Engagementer i deres egen Bank indeholder Lovforslaget en Ændring i Forhold til det i forrige Samling forelagte, en Ændring, som jeg synes ubetinget er en Forbedring. Man fastsætter ikke bestemte Grænser, men paalægger Bestyrelsen og Direktionen et ganske særligt Ansvar. Det er en Udvej, jeg synes er udmærket, og som man vistnok burde have fulgt i adskillige af de andre nye Bestemmelser, man har indført.

Vi har derefter Likviditetsreglerne. Og saa i saa Henseende maa jeg overfor den højtærede Minister anerkende, at Lovforslaget er klarere formuleret end det, der sidst var til Behandling her paa Rigsdagen, idet man har sondret mellem selve Kassebeholdningens Størrelse og Kasserereserverne. Men vi er heller ikke her fri for Uklarhed, idet det siges, at til Kasserereserverne henregnes ikke alene de kontante Penge, den paagældende Bank har, men ogsaa sikre, let-sælgelige, ubelaante Kreditmidler og Værdipapirer. Det vilde være overordentlig rart at faa en nærmere Definition af, hvad man mener med dette Udtryk. Saa vidt jeg ved,

har man hidtil regnet sin Vekselbeholdning til Kasserereserven. Om det altid er rigtigt, skal jeg lade ligge; det, jeg ønsker, er at faa en klar, bestemt Definition af, hvad „ubelaante Kreditmidler og Værdipapirer“ er. Imidlertid er Spørgsmaalet, selv i den noget bedre Affattelse, Lovforslaget har faaet paa dette Punkt, ikke løst. Det er ogsaa betonet af den højtærede Minister, at det kun er en Begyndelse — og det skal vi fra vor Side intet som helst have imod, vi ønsker ogsaa at sikre de danske Bankers Likviditet saa godt som muligt og forsvarligt —, thi der er jo et Aber ved at skærpe Kravene om Likviditet for stærkt. Dels forøger man automatisk Bankens Omkostninger, og disse Omkostninger vil naturligvis blive kastet over paa Bankens Kunder, andre Steder har den ikke at anbringe den Slags Omkostninger; det vil altsaa medføre, at det at laane bliver dyrere. Dels har for stor Likviditet den Skavank, at man vil have Brug for flere Pengemidler; Seddeludstedelsen vil som Følge heraf ogsaa vokse automatisk. Der er i øvrigt i denne Paragraf et dunkelt Punkt, thi det siges, at Banken til sin Kassebeholdning kan medregne Tilgodehavender i Nationalbanken, og saa tilføjes det, at Ministeren skal kunne tillade, at ogsaa Tilgodehavender i andre Banker kan sidestilles med tilsvarende Tilgodehavender i Nationalbanken. Det lyder jo meget forjættende, men naar man ser i Bemærkningerne til Lovforslaget, bliver Glæden noget mindre, idet det dér siges, at man vil gaa ud fra, at de Banker, som modtager den Slags Indskud fra andre Banker, selvfølgelig har en saa meget større likvid Kassebeholdning, for saa tør vi rolig gaa ud fra, at disse andre Banker, der vel i det væsentlige vil blive Storbankerne, ikke vil yde en saa høj Rente — hvis de overhovedet vil yde nogen Rente —, at det kan betale sig at lade Midler indgaa deri. Hvis det endelig var Meningen at stille et saadant Krav, synes jeg personlig, at det havde været naturligere at optage det i Lovens Tekst i Stedet for som en tilfældig Udtalelse i Bemærkningerne til Lovforslaget.

Med Hensyn til den Kredit, der kan gives den enkelte Kunde i en Bank, indfører Lovforslaget en Skærpelse af ret betydeligt Omfang. Jeg stiller mig særdeles tvivlende overfor, hvorvidt den Formulering,